

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **Ch. P. O.**
státní příslušnost Nigerijská federativní republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2026 č. j. OAM-200/BA-BA01-BA06-Z-2026, o zajištění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., čárka o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu doba trvání zajištění byla stanovena do 5. 6. 2026. Žalobce namítal, že zajištění představuje mimořádný a krajní prostředek, kterým žalovaný zasahuje do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu, přičemž vzhledem k charakteru zajištění by mělo být rozhodnutí o zajištění vyčerpávajícím způsobem odůvodněno. Žalovaný měl povinnost zabývat se alternativami k zajištění a přistoupit k němu teprve až poté, co by bylo prokázáno, že nelze účinně uplatnit jiná, mírnější opatření. Úvaha žalovaného tedy nesmí být vedena tím způsobem, že detence je preferovanou formou opatření a alternativy přicházejí v úvahu až druhotně. O tom vypovídá ostatně i samotný text § 46a odst. 1 zákona o azylu. Argumentace žalovaného, že uložení alternativy zajištění není možné v důsledku toho, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany se jeví žalovanému jako účelová, je v přímém rozporu se smyslem § 46a odst. 1 zákona o azylu. Pokud snad měl žalovaný pochybnosti o motivech jeho žádosti, nabízelo se v jeho případě zejména umístění do otevřeného pobytového střediska ve smyslu § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Nelze též přehlédnout, že žalovaný jej ani nevyslechl, omezil se na zjištění cizinecké policie v řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění, které ale plní jiný účel, než je omezení svobody žadatele o mezinárodní ochranu. Dle žalobce žalovaný má povinnost aktivně zkoumat možnost aplikace alternativ k zajištění a v tomto kontextu se například dotázat osob, jichž se má opatření týkat na další informace potřebné pro posouzení možnosti alternativ. Pokud žalovaný nepřistoupí k provedení ani jednoho pohovoru před vydáním rozhodnutí o zajištění, je pak o to zásadnější, aby s informacemi obsaženými ve spise cizinecké policie pracoval v jejich celkovém úhrnu a v rozhodnutí reflektoval jak skutečnosti svědčící v neprospěch žadatele o azyl, tak skutečnosti svědčící v jeho prospěch. To se v napadeném rozhodnutí nestalo.
2. Žalobce žalovanému vytkl, že naopak postupoval tak, že přistoupil k alternativě k zajištění jako k méně preferované variantě řešení jeho situace, a naopak k zajištění jako k opatření, které je třeba užít přednostně. S informacemi, které sdělil správním orgánům v předchozím řízení, pak zachází značně účelově, když přednostně zohledňuje informace svědčící v jeho neprospěch, zatímco skutečnosti, které hovoří v jeho prospěch, zcela opomíjí. Rozhodnutí o zajištění je nadto jednostranné, nepřiměřené a nezohledňující všechny relevantní skutečnosti, neboť žalovaný se zaměřil pouze na skutečnosti jdoucí v jeho neprospěch (nezákonný vstup), skutečnosti jdoucí v jeho prospěch (např. skutečnost, že se správními orgány od počátku aktivně spolupracuje pro vyřešení jeho situace) naopak nijak nezohlednil. Žalobce uvedl, že dokládá nájemní smlouvu o tom, že by se mohl zdržovat na adrese P., P. B. I č. p. X.
3. Další výhrady žalobce se vztahovaly k odůvodnění délky zajištění, které považuje za nedostatečné, čistě formální, vzbuzující dojem svévole. Zajištění je nepřiměřené a zbavuje jej práva na účinný soudní přezkum v rozumných intervalech. Délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců by neměla být využívána paušálně, ale měla by odpovídat

individuálním okolnostem případu. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí omezuje pouze na konstatování délky rozhodování spolu s možností případného podání žaloby a doby doručování dokumentů v rámci soudního řízení. Zdůraznil, že z rozhodnutí musí být zřejmé, jak dlouho je žadatele o azyl nezbytné držet v zařízení pro zajištění cizinců s ohledem na dosažení sledovaného cíle, nikoliv, jak dlouho je to maximálně možné. Délka trvání zajištění tak není přiměřená a budí dojem účelovosti, respektive paušálnosti a absence individuálního posouzení případu.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož obsáhle citoval, stejně tak z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žádný z účastníků nenavrhl nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. Prahy, č. j. KRPA-55206-14/ČJ-2026-000022-ZSV ze dne 13. 2. 2026 byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že 13. 2. 2026 byla kontrolována orgány policie jeho totožnost, žalobce předložil cestovní pas a polské povolení k pobytu. Při důkladné prohlídce a kontrole předloženého polského povolení k pobytu byl tento doklad označen jako padělek.
7. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 13. 2. 2026 č. j. KRPA-55206-12/ČJ-2026-000022-ZSV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 4 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, a to na dobu 3 roků, jejíž počátek byl stanoven ode dne, kdy cizinec vycestuje z území Evropské unie a smluvních států. Doba k vycestování z území Evropské unie a smluvních států do Nigérie nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, byla stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., žalobce naplnil tím, že se 13. 2. 2026 při pobytové kontrole Policií České republiky na označené adrese prokázal padělaným povolením k pobytu POL číslo X vystavené na jeho jméno, a to dne 13. 2. 2026, kdy byl Policií České republiky zadržen. Povolením k pobytu Polské republiky se prokázal policistům jako svým pravým, vlastním a tímto svým jednáním prokazatelně porušil právní předpisy České republiky. Dle odborného vyjádření Oddělení dokladů a specializovaných činností Praha pod č. j. KRPA- 55552-2/ČJ-2026-000021 bylo zjištěno, že žalobcem předložené povolení k pobytu uvedeného čísla je celkovým padělkem. Skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., žalobce naplnil tím, že pobýval na území České republiky od 14. 1. 2026 do 13. 2. 2026 neoprávněně, kdy byl zajištěn Policií České republiky.
8. Žalobce jako účastník správního řízení do protokolu o výsledku dne 13. 2. 2026 kromě jiného sdělil, že z Nigérie vycestoval v roce 2022 s platným cestovním dokladem do Polska.

V pase měl vylepené francouzské schengenské vízum za účelem turistiky, které bylo platné čtyři týdny. Do Polska přicestoval v listopadu 2022 a po celou dobu se tam zdržoval. Mezitím mu skončila platnost cestovního pasu, a proto si nechal vystavit nový pas v Německu. Je si vědom toho, že v Polsku pobýval neoprávněně. Chtěl v Polsku požádat o pobyt, ale neučinil tak a nechal si vyřídit polské povolení k pobytu na jeho jméno. V Polsku pobýval do 14. 1. 2026 a téhož dne přicestoval do České republiky za účelem návštěvy kamaráda. Měl v úmyslu vrátit se do Polska 14. 2. 2026. Je si vědom toho, že pobývá na území Evropské unie a smluvních států neoprávněně. Na dotaz, proč se prokazoval padělaným dokladem, sdělil, že se domníval, že tento doklad je povolení k pobytu a nevěděl, že dokument je falešný. Na internetu hledal možnosti, jak může pracovat legálně na území Polska a v této souvislosti v roce 2025 našel na internetu inzerát a za doklad zaplatil 4 500 EUR v kanceláři v Polsku a na vyřízení dokladu čekal šest měsíců. Tento doklad si zařídil, aby si legalizoval v Polsku pobyt. Sdělil, že bydlí v Praze u kamaráda, který pochází také z Nigérie. Nemá žádnou nájemní smlouvu, je tam nekontaktní. Na území České republiky nemá žádný majetek, závazky ani pohledávky. Nežije tady nikdo z jeho rodiny, nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie. V České republice, ani nikde jinde v EU nežádal o mezinárodní ochranu. Co se týká finančních prostředků, sdělil, že nedisponuje finanční hotovostí na složení kauce, ale peníze na vycestování má. Je svobodný, bezdětný, jeho rodina žije v Nigérii. V současné době nemůže vycestovat do Nigérie, protože je katolík. Skupina muslimů Boko Haram by ho mohla zabít, protože není muslim.

9. Dne 16. 2. 2026 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž neuvedl žádné konkrétní důvody jejího podání.
10. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19. 2. 2026 č. j. OAM-200/BA-BA01-BA06Z-2026 byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a doba trvání zajištění byla podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena do 5. 6. 2026.
11. Předmětem přezkumu je rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu jako žadatele o mezinárodní ochranu, a v souvislosti s tím posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona.
12. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
13. Podle ust. 47 odst. 2 téhož zákona, ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
14. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se

Shodu s prvopisem potvrzuje .I M.

v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

15. Co se týká žalobní námitky ohledně posouzení otázky zákonnosti zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, soud konstatuje, že s ohledem na výše citované ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může žalovaný rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany jsou-li splněny následující podmínky: 1) žádost o mezinárodní ochranu byla podána v zařízení pro zajištění cizinců, 2) existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, 3) cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat dříve a 4) zvláštní opatření nelze účinně uplatnit.
16. Pokud jde o důvody vedoucí k domněnce o podání žádosti o mezinárodní ochranu s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2017 č. j. 1 Azs 349/2016-48 uvedl, že účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. Připomněl, že § 46a a § 47 zákona o azylu přitom umožňují zajištění cizinců i po podání žádosti o mezinárodní ochranu, pokud se po individuálním posouzení všech relevantních okolností ukáže, že tato žádost byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení a že je pokračování zajištění objektivně nutné k tomu, aby se dotyčný nemohl definitivně vyhnout svému navrácení. Smyslem zajištění cizince, který podal žádost o mezinárodní ochranu, je tedy zabránění tomu, aby podáním žádosti o mezinárodní ochranu cizinec dosáhl automatického propuštění, jsou-li dány důvodné obavy se domnívat, že účelem jeho žádosti bylo pouhé zabránění jeho navrácení do země původu. Lze tedy konstatovat, že zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožňují vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy), aniž by tím byl předjímán výsledek řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Závěry o tom, zda existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové, pak musí vyplývat z objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince, tj. z jeho pobytové historie, předchozího postupu, žádosti o udělení mezinárodní ochrany z hlediska časové posloupnosti apod.
17. Krajský soud zastává názor, že v projednávaném případě bylo z postupu žalobce evidentní, že obavy z účelovosti jeho žádosti měly základ v objektivních okolnostech, a to v jeho předchozím postupu. Žalobce na území České republiky pobýval nelegálně bez jakéhokoliv povolení k pobytu. Před příjezdem do České republiky rovněž nelegálně pobýval i v Polsku, a kdyby nebyl zajištěn policií, souhlasí soud s žalovaným, že zřejmě by navázal na svůj nelegální pobyt tam. Žalobce sám sdělil, že přicestoval do České republiky na návštěvu a chtěl zde zůstat do 14. 2. 2026, kdy měl v úmyslu jet zpět do Polska, zjevně opět nelegálně, neboť ani v Polsku neměl pobytové oprávnění. Soud souhlasí s žalovaným, že je naprosto zřejmé, že předtím rozhodně neměl v úmyslu požádat v České republice o udělení mezinárodní ochrany, a nedá se ani očekávat, že by v případě jeho nezajištění v zařízení pro

zajištění cizinců byl k dispozici správnímu orgánu a nevystoupal například právě do Polska, kde pobýval od svého příjezdu z vlasti. Žalovaný vycházel dále ze zjištění, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie a smluvních států na dobu tří let, neboť se prokazoval policii dokladem, který byl padělkem. Správní vyhoštění mu bylo uloženo rovněž z důvodu pobývání na území České republiky bez platného povolení k pobytu. Před zajištěním žalobce nikdy ani v České republice, ani v jiných státech EU obecně nežádal o mezinárodní ochranu. Tedy ani v Polsku, kde dlouhodobě pobýval, přestože ani v tom mu objektivně nic nebránilo. K datu vydání napadeného rozhodnutí žalobce neměl nikde nahlášenou adresu. V Praze bydlel u kamaráda, neměl uzavřenou žádnou nájemní smlouvu a u kamaráda nebyl kontaktní. Žalovaný hodnotil rovněž to, že správnímu orgánu se žalobce prokazoval padělaným dokladem - již zmíněným povolením k pobytu v Polsku, který si pořídil za finanční úhradu. O udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal až po zadržení Policií České republiky, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Soud souhlasí s žalovaným, že z jednání žalobce je zcela zřejmé, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií České republiky nedošlo, sám by tento krok v České republice nikdy neučinil. Všechny tyto objektivní okolnosti dle krajského soudu zcela jednoznačně odůvodňovaly postup žalovaného, který správně vyhodnotil existenci obav podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

18. Krajský soud nesouhlasí ani s žalobní námitkou žalobce, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Ani soud nemá pochyb o tom, že by uložení zvláštního opatření nebylo účinné. V případě žalobce existuje oprávněná obava, že by se následně po případném neudělení mezinárodní ochrany, výkonu správního vyhoštění vyhýbal. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu, když nelegálně vstoupil do Schengenského prostoru, nelegálně pobýval v Polsku, nelegálně přicestoval do České republiky, prokazoval se dokonce falešným dokladem a jasně tím vyjádřil nulový respekt k dodržování právních předpisů České republiky. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí i to, že jednal zcela účelově. Mezinárodní ochrany se totiž začal domáhat teprve po svém zadržení Policií České republiky a zajištění za účelem realizace správního vyhoštění. Žalobce ihned po vstupu na území České republiky, respektive již v Polsku, měl nepochybně možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na výše uvedené okolnosti je nutno dospět k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a pokud by k jeho zajištění Policií České republiky nedošlo, sám by tento krok v České republice neučinil. Propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a vskutku nelze rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Zajištění není svévolné. Před vydáním napadeného rozhodnutí byly hodnoceny veškeré individuální okolnosti žalobcova případu. Zajištění žalobce proto soud považuje za zcela přiměřené účelu, který sleduje. K tvrzení žalobce, že se bude zdržovat na označené adrese, kde má

uzavřenou nájemní smlouvu, soud uvádí, že tato okolnost není právě s ohledem na výše popsané skutečnosti, tedy vzhledem k předchozímu jednání žalobce, způsobilá rozptýlit důvodnou obavu, že by žalobce nedodržel zvláštní opatření. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že možnost ubytování nepředstavuje bez dalšího důvod pro užití zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 136/2021-50).

19. Soud nesdílí ani výhrady žalobce ohledně stanovení doby zajištění. Žalovaný postupoval v souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu, své úvahy řádně a přezkoumatelně odůvodnil. S těmito závěry se soud zcela ztotožňuje, proto v podrobnostech odkazuje na stranu 5 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný poukázal a hodnotil konkrétní skutkové okolnosti daného případu, na základě kterých dospěl k závěru o délce zajištění v trvání 110 dnů. Žalovaný dle názoru soudu nevybočil z mezí správního uvážení, napadené rozhodnutí je i v této části dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné.
20. Skutečnost, že žalovaný využil informace zjištěné Policií České republiky v řízení o správním vyhoštění, v řízení o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) z. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a které získal v souladu s § 87 odst. 1 zákona o azylu, nejde o pochybení správního orgánu. Tato zjištění totiž byla způsobilá posoudit naplnění podmínek uvedených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (viz rozsudek NSS č. j. 3 Azs 24/2013-42).
21. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 19. března 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje .I M.

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje .I M.